

# NĂDEJDEA VINDECĂ

Publicat prin acordul cu The Zondervan Corporation L.L.C.,  
o divizie a HarperCollins Christian Publishing, Inc.

**Hope Heals**

Copyright © 2016 by Katherine Wolf and Jay Wolf

© 2020 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Editura ACT și Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.

tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro

www.actsipoliton.ro/blog

Traducător: **Bogdan Ghiurco**

Redactor: **Camelia Zara**

Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**

Coperta: **Marian Iordache**

Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WOLF, KATHERINE

**Nădejdea vindecă** / Katherine & Jay Wolf. - București: ACT și Politon,  
2020

ISBN 978-606-913-608-9

I. Wolf, Jay

2

**AVERTISMENT:** Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

KATHERINE și JAY WOLF

# NĂDEJDEA VINDECĂ

O poveste adevărată despre o pierdere zdrobitoare  
și o iubire învingătoare

Traducere din limba engleză de  
Bogdan Ghiurco

 ACT și Politon

2020



## Despre *Nădejdea vindecă*

„Am citit această carte cu lacrimi în ochi, dar cu inima săltându-mi de bucurie. Jay și Katherine sunt o mărturie dură, dar totodată revigorantă, a încrederii de nezdruncinat în Dumnezeu, în toiul încercărilor de neimaginat ale vieții. Această carte ne amintește unde putem regăsi nădejdea într-o lume în care nimeni nu știe ce aduce ziua care vine.”

– David Platt, președinte al International Mission Board și autorul cărții *Radical*, bestseller *New York Times*

„*Nădejdea vindecă* este o poveste frumoasă, adevărată, care ilustrează dragostea și ocrotirea pe care ni le oferă Dumnezeu chiar și în cele mai întunecate perioade ale vieții. Dăruirea lui Katherine și Jay unul față de celălalt și față de Domnul, în cea mai devastatoare etapă a existenței lor, este un exemplu care inspiră. Această carte te va ajuta să înțelegi cu inima că El vede, știe, veghează și încă înfăptuiește miracole în zilele noastre!”

– Lysa TerKeurst, președinte al Proverbs 31 Ministries și autoare de bestselleruri prezente în topul *New York Times*

„Jay și Katherine Wolf se bucură de respectul nostru de ani de zile, dar de-acum ne-au câștigat și inima. *Nădejdea vindecă* nu este doar o carte scrisă superb; este duetul a doi oameni care îl iubesc pe Iisus și care se iubesc. Este o carte scrisă după o partitură autentică, cu note înalte și note joase, dureroase. Acest volum nu conține doar o poveste impresionantă; este cântecul a doi oameni modești care spun ce au învățat ei din iubire atunci când ritmul vieții lor s-a schimbat pe neașteptate.”

– Bob și Maria Goff, autorii cărții *Love Does (Dragostea înfăptuiește)*, bestseller *New York Times*

„Am dat întâmplător peste blogul lui Katherine pe când era la începutul perioadei de recuperare. Cuvintele unei surori care luptă pentru viața ei ne-au cucerit pe toți. Acum, după mulți ani, ea luptă pentru viața noastră, pentru ca noi să trăim din plin, profitând de tot ce ni se oferă. De neratat!”

– Jennie Allen, fondatoare și vizionară a IF:Gathering și autoare a cărților *Anything (Orice)* și *Restless (Fără astâmpăr)*

„Îi cunosc pe Jay și pe Katherine și întâmpin cu bucurie această carte, nu doar ca pe o relatare emoționantă a modului în care poți face față tragediei, ci ca pe o frumoasă poveste a iubirii neobosite a unui cuplu – pentru Dumnezeu și pentru ceilalți.”

– Philip Yancey, autorul bestsellerului *What's So Amazing About Grace? (De ce este grația atât de specială?)*

„Cartea pe care o ții în mână este foarte puternică, întrucât, dacă ți se va întâmpla vreodată un lucru îngrozitor, îți va servi drept ghid... *Nădejdea vindecă* s-ar putea dovedi cel mai de încredere tovarăș în clipele de mare încercare și durere... Să nu crezi că «le-ai auzit deja pe toate». Povestea lor este atât de crudă, de intimă și de incredibil de reală, încât nu ai cum să nu te identifice cu ea.”

– Joni Eareckson Tada, autoare de bestselleruri, director fondator al Joni and Friends International

*Pentru James și John,  
motivele noastre zilnice de nădejde și vindecare*





# Cuprins

Cuvânt-înainte	11
PROLOG	15
Partea I - VISUL SPULBERAT	21
Partea a II-a - O AȘTEPTARE ÎNDELUNGATĂ	111
Partea a III-a - MIRACOLUL CONTINUĂ	157
Partea a IV-a - VINDECAREA	237
EPILOG	299
MULȚUMIRI	307



# CUVÂNT-ÎNAINTE

## *Înainte să începi...*

Iată-mă așadar acolo, în fundul încăperii, ascultând povestea lui Jay și Katherine. Nu mă așteptam la nimic nou, ținând cont de faptul că și eu sunt în scaunul cu rotile, iar eu și Ken avem o poveste asemănătoare. În plus, auzisem sute de cupluri povestind despre cum au depășit diverse incidente și accidente. Dar, de data asta, parcă ceva era diferit...

În parte, ținea de felul în care arătau. Jay stătea lângă soția lui, chipeș, echilibrat și rațional – întruchiparea omului grijuliu. În schimb, Katherine vorbea tare și răspicat, cu gesturi atât de largi, că mă temeam că o vor face să cadă din scaunul cu rotile. Erau un cuplu fascinant.

*Un accident vascular cerebral se făcea vinovat de toate astea? Mă întrebam ce îmi vor spune.*

Katherine a povestit o scenă emoționantă petrecută de Ziua Recunoștinței, după ce a ieșit din spital. Bucătăria și sufrageria lor erau pline de oameni care râdeau, puneau masa și pregăteau cina. Katherine stătea într-un colț, cocoșată în scaunul ei cu rotile, privind întregul tablou. Se uita la cei din familie cum acordau o atenție exagerată bebelușului. Apoi, de parcă ar fi re trăit momentul, a spus încet,

aproape în șoaptă: „Priveam scena dinaintea ochilor mei și îmi spuneam: *Nu cred că lumea asta e potrivită pentru mine... N-o să meargă*”.

*Lumea asta nu e potrivită pentru mine.* De câte ori am simțit și mi-am spus și eu același lucru în timpul luptei cu paralizia! Ochii mi s-au umplut de lacrimi, fiindcă iată, femeia aceasta ajunsese până în cel mai sensibil loc al sufletului meu... și îl *atinse*. Din acel moment, am fost captivată de tot ce aveau de spus Katherine și Jay. Deși situațiile noastre erau diferite, povestea ei era și povestea mea. Durerea ei *se potrivea* cu a mea. A reușit să privească direct în sufletul meu și să spună: *Am înțeles. M-am prins. Gândim la fel.*

Oare nu ne dorim toți asta? Să existe cineva cu care să ne contopim sufletește? O persoană care să ne confirme durerea și să ne asigure că, dacă Dumnezeu a ajutat-o să-și depășească suferința, ne va ajuta și pe noi?

În plus, cu toții ne identificăm cu lucrurile frumoase care ajung să fie distruse. Suspینăm și ne întristăm atunci când tinerețea se risipește. Dăm din cap și spunem: „Ce păcat!” dacă soarta șterge un zâmbet frumos de pe un chip inocent, înlocuindu-l cu un rictus. Nu ne place când se întâmplă asta.

Din *acest motiv*, cartea pe care o ții acum în mână are așa de multă putere... Pentru că, dacă ți se va *întâmpla* vreodată ceva îngrozitor, îți va servi drept ghid. În Jay și Katherine vei găsi doi războinici experimentați care te înțeleg. Doi prieteni care te pot însoți în momentele de suferință și pierdere, conducându-te într-un loc plin de pace și mulțumire. *Nădejdea vindecă* s-ar putea dovedi cel mai de

încredere tovarăș în clipele de mare încercare și durere. Prin urmare, te rog, nu o parcurge în grabă. Citește povestea soților Wolf ca pe o rugăciune și ține seama de sfaturile lor.

Și trebuie să fac o corecție. Zâmbetul lui Katherine nu este deloc, dar chiar *deloc*, alterat. După ce vei petrece puțin timp împreună cu ea și cu soțul ei, vei înțelege ce înseamnă adevărata frumusețe. Vei înțelege cu câtă luptă și-au câștigat zâmbetul, iar asta face ca zâmbetul lui Katherine să fie cel mai adorabil și mai simpatic pe care îl vei vedea vreodată.

Pentru tine este potrivită lumea asta? Dacă nu – sau dacă e loc de mai bine – vino alături de mine în fundul încăperii ca să-i ascultăm împreună pe Jay și pe Katherine. Să nu crezi că „le-ai auzit deja pe toate”. Povestea lor este atât de crudă, de intimă și de incredibil de reală, încât nu ai cum să nu te identifici cu ea. Nu vei putea decât să rezonezi cu ei. Așa că, dă pagina și începe. Și, pe parcursul călătoriei tale alături de cei doi, mă rog ca această nădejde, cea care vindecă cu adevărat, să-ți atingă cel mai profund ungher al sufletului.

– Joni Eareckson Tada,  
Centrul Joni & Friends International  
pentru Persoanele cu Dizabilități,  
Agoura Hills, California,  
primăvara lui 2016





## PROLOG





# Katherine

Cred că cei mai mulți dintre noi ne imaginăm destul de clar cum va arăta viața noastră și ce vom deveni. Acest tablou cuprinde, în mare măsură, lucruri minunate care ni se vor întâmpla exact la momentul potrivit și după o logică deplină. Și, dacă se petrece cumva ceva ce depășește marginile acestei imagini, percepem întâmplarea ca pe o abatere și sperăm să revenim pe traseul obișnuit cât mai repede cu putință.

Dar ce se întâmplă dacă, după ce te abați de la traseu, nu mai reușești să revii niciodată pe drumul inițial?

Îți spun eu. Cea mai mare abatere pe care o poate suferi cineva în viață este să-și vadă moartea cu ochii.

La șase luni și cinci zile după ce s-a născut James, un copil frumos, cu ochi mari, era cât pe ce să mor din cauza unui accident vascular în trunchiul cerebral. Călătoria familiei mele în ultimii șapte ani a fost dificilă și dureros de lentă: uneori, eu și soțul meu ne întrebam dacă putem continua.

De la accident, am suferit unsprezece intervenții chirurgicale. M-am chinuit mult până am ajuns să fiu din nou în stare să fac lucrurile de bază, dar am rămas în continuare cu multe dizabilități. Încă nu pot face multe lucruri pe care le făceam înainte și după care tânjesc acum, și trăiesc un profund sentiment de pierdere, de care nu reușesc să

scap. Câteodată, mă simt de parcă aş fi un observator al propriei mele vieţi.

Surprinzător este că, dincolo de tragedie, rămâne versiunea rafinată a persoanei care am fost cândva, care a trecut prin foc alături de Dumnezeu, fără să fi fost mistuită. Dar şi cicatricile rămân, iar durerea a fost cumplită, cum n-aş fi crezut că este posibil. Când ai copii mici este şi mai cutremurător. Câteodată, mă simt atât de singură, deşi ştiu că nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr. *Încă* nu-mi vine să cred că mi s-a întâmplat asta, nici după atâţia ani în care am avut timp să mă obişnuiesc cu noua realitate.

Toată lumea mă întreabă dacă am avut vreodată un moment de disperare totală sau de deznădejde. Răspunsul este şi da, şi nu. Am suferit foarte mult când mi s-a întâmplat asta. Uneori, am avut sentimentul că Dumnezeu a făcut o greşală şi m-am străduit să dau un înţeles întregii dureri. De câteva ori, m-am gândit că ar trebui să-mi curm suferinţa. *Eram prinsă între viaţă şi moarte*, credeam eu. *Era imposibil ca acesta să fi fost planul lui Dumnezeu pentru viaţa mea.* Însă, în acele momente întunecate, în toiul necazurilor, Dumnezeu mi-a vorbit şi mi-a dezvăluit adevărul pe care îl cunoşteam deja: El vede întreg peisajul şi NU GREŞEŞTE. Ştie că aceasta este o parte din povestea pe care a scris-o pentru mine, pentru familia mea şi pentru toată creaţia Lui cea dreaptă. Nu este un plan B şi am încredere în asta.

Totuşi, oricât de amplă ar fi perspectiva sau catharsisul trăit, asta nu va schimba faptul că situaţia noastră este teribil de tristă şi profund deteriorată. Îi pot aduce slavă lui Dumnezeu, dar sufăr în continuare. Obişnuiam să plâng în

fiecare seară până adormeam. Dar am învățat, mai presus de toate celelalte lecții, că vindecarea este, pentru fiecare dintre noi, una spirituală. În rai ne vom reface complet, dar aici, pe pământ, *chiar acum*, nu putem decât să ne vindecăm. Experiența mea m-a făcut să redefinesc vindecarea și să descopăr o nădejde care tămăduiește cea mai afectată parte din noi: sufletul.

Ceea ce mi s-a întâmplat mie este un caz extrem; cu toate acestea, nu diferă prea mult de experiențele cu care se confruntă toată lumea. Sunt un fel de microunivers pentru trăirile fiecăruia. Abia dacă pot merge, chiar și sprijinită în baston, dar cine se simte cu adevărat liber, chiar dacă poate păși în voie? Am paralizie facială, dar cine crede că e frumos chiar dacă arată normal? Nu-mi pot coordona mișcărilor mâinii drepte și nu pot ține nimic în ea, nici măcar copilul, dar cine se consideră un părinte competent chiar dacă aptitudinile îi sunt intacte? Luni de zile nu am putut să mănânc și chiar și în ziua de astăzi am dificultăți la înghițire, dar cine se simte pe deplin satisfăcut chiar dacă se poate bucura de fiecare deliciu pe care-l pofteste? Acum, sunt mai tot timpul obosită, dar cine are energia de a trăi viața din plin? Vocea îmi este alterată, dar cine crede că se poate face pe deplin înțeles chiar dacă vorbește răspicat? Văd dublu, dar cine poate vedea limpede chiar dacă vede normal? Viitorul meu e incert, dar al cui nu este?

Așa că, indiferent de situație, toți oamenii simt ce trăiesc eu acum. Nu se simt liberi. Nu se simt înțeleși. Nu se simt împliniți.

Cred că durerea rămâne durere, indiferent de forma în care se manifestă, însă perspectiva este importantă. În

esență, povestea noastră este povestea unei vieți vindecate prin nădejde. Descoperim bucuria chiar și în mijlocul tristeții și *alegem* să fim mulțumiți chiar și atunci când ne vine foarte, foarte greu. Pentru asta, și pentru nenumărate alte binecuvântări, îi sunt recunoscătoare lui Dumnezeu. În unele privințe, eu și Jay am fost binecuvântați cu atâta suferință la o vârstă atât de fragedă pentru a ne inspira cum să ne trăim restul vieții. Am învățat că nădejdea rămâne, chiar și atunci când nu mai ai nimic.

Poate că unele abateri nici nu sunt, de fapt, abateri. Poate că sunt chiar *drumul. Imaginea. Planul*. Și, probabil lucrul cel mai surprinzător, pot fi perfecte.

## Partea întâi



VISUL SPULBERAT



# Katherine

M-am întins în pat la 4 dimineața, incapabilă să scap de senzația de greață. Mă trezisem cu o oră înainte ca să-l alăptez pe James și observasem că ceva nu era în regulă. Îmi era greață, eram amețită și inima îmi bubuia. Partea superioară a gâtului și umerii îmi zvâcneau. În parte, trăisem aceste senzații când fusesem însărcinată, așa că am tras concluzia că trebuia să-mi fac un test de sarcină a doua zi.

Am încercat să adorm la loc, în pofida grețurilor oribile și a durerii de cap intense, știind că, peste doar câteva ore, James se va trezi și îi va fi din nou foame. Lipsa de somn ne-a afectat profund pe mine și pe Jay în aceste prime șase luni. Căsnicia noastră trecea printr-o perioadă tensionată, căci încercam să facem față vieții alături de un nou-născut. Ne simțeam în continuare de parcă am fi trăit într-o căsuță pentru păpuși și că ar fi trebuit să existe un buton pe spatele păpușii de unde să-i oprim plânsul. Trăiam într-o negură de nesomn și ne întrebam când ne vom simți din nou „normali”.

Am reușit în cele din urmă să ațipesc, dar m-am trezit după două ore, simțind că aș mai fi dormit cel puțin alte opt. Totuși, așteptam cu nerăbdare acea dimineață „liberă” în care să spăl vrafurile de haine ale copilului și să fac curat în apartament, apoi să mă duc la poștă și să expediez niște mesaje de mulțumire. Bunica și mama mi-au inoculat această mentalitate, a mesajelor de mulțumire, și, ca o adevărată

domniță din sud, nu mă puteam bucura de un cadou până nu mulțumeam pentru el. La trei săptămâni după ce Jay și cu mine organizaserăm o petrecere comună pentru sărbătorirea zilelor noastre de naștere, chiar era timpul să expediez aceste mesaje. Știam că o doamnă atentă, manierată, nu se poate odihni după ce primește un cadou până când nu scrie un mesaj de mulțumire și nu-l pregătește de expediere pentru a doua zi dimineață. Da, vezi să nu! Era valabil și după ce aveai copii? Trebuia, oare, să găsești un moment liber să scrii mesajul înainte de ora 3:00 dimineața când îți alăptezi bebelușul?

După ce am trecut pe la poștă, ne-am oprit la cumpărături, de unde am luat ingredientele necesare pentru mesele pe care aveam de gând să le pregătesc pentru două familii cu nou născuți. Ajunși înapoi acasă, în timp ce băiețelul meu își făcea somnul de dimineață, mi-am făcut un test de sarcină și am fost ușurată să descopăr că rezultatul era negativ. *Totuși, ce e în neregulă cu mine? m-am întrebat. Intoxicație alimentară? Vreun virus ciudat? Lipsă de odihnă?*

Am deschis cartea de bucate *First Baptist Montgomery* la o rețetă de lasagna care se bucurase mereu de un imens succes la mine acasă. În următoarele douăzeci de minute, am dublat în minte cantitatea ingredientelor, am preparat sosul și am rumenit carnea de vită. Durerea de cap și greața nu mă părăsiseră, dar a trebuit să ignor aceste senzații ciudate și să pregătesc masa. După nașterea lui James, primiserăm nenumărate invitații la masă și mi-am dat seama cât de mult a contat pentru noi să nu trebuiască să mă gândesc la prepararea cinei. Dar acum nu mă puteam gândi decât că vreau să mă așez și să închid ochii (care mă înțepau



deja). Încăperea a început să se învârtă și, brusc, mi s-a părut izbitor de luminoasă, iar eu aveam nevoie de un mediu liniștitor, cu lumină slabă. Am reușit să ajung până la canapeaua aflată la câțiva metri depărtare, convinsă că, dacă reușeam să stau jos o clipă, aveam să mă simt mai bine. Dar când m-am așezat, m-am simțit de parcă tot sângele mi s-ar fi acumulat rapid în creier. Am simțit că mă sufoc și nu mai pot respira.

— JAAAY! VINO REPEDE! E CEVA ÎN NEREGULĂ!

Am încercat să mă ridic, dar mi-am dat seama că picioarele îmi amortiseră. Toate lucrurile din încăperea se învârteau în cerc, le vedeam ba clar, ba neclar, și se deplasau dintr-un loc în altul în câmpul meu vizual. Jay a intrat val-vârtej în cameră și, agitat, a început să strige la mine. *Toată gălăgia asta îl va trezi pe James, m-am gândit eu. Vocea lui Jay e atât de puternică, iar eu am nevoie de liniște.*

Am încercat să resping gândul că ceea ce mi se întâmpla era ceva grav. *Ce melodramatică sunt, m-am gândit. De ce mă dau mereu în spectacol? Ce vor crede vecinii? Ce situație jenantă!*

Apoi, l-am auzit pe Jay urlând în telefon.

## Jay

După trei ani interminabili, se apropia momentul în care aveam să-mi termin studiile de Drept. Deși eram bucuros că urma să scap de testele și așteptările ridicate, Universitatea Pepperdine fusese totuși primul nostru cămin și ne venea foarte greu să ne despărțim de ea.

În zilele de luni ale ultimului semestru aveam aproape o oră liberă între cursuri, chiar în preajma prânzului. Când am ieșit de la cursul de dimineață, mi-am dat seama că uitasem acasă niște lucruri de care aveam nevoie pentru pregătirea prezentării pentru examenul final, pe care trebuia s-o susțin la cursul următor. De obicei, rămâneam la facultate la prânz, dar, în ziua aceea, 21 aprilie 2008, m-am întors în apartamentul nostru pentru familiști din campus, lăsând la o parte orice urmă de vinovăție pentru delăsarea de care dădusem dovadă în pregătirea examenului final. Aveam un copil de șase luni, cine să mă acuze că eram prea împrăștiat? El nu avea niciun fel de program și nu dormea noaptea și, prin urmare, nici noi.

Katherine era în bucătărie și gătea; după ce am sărutat-o în trecere, m-am trântit pe un scaun vechi, înghesuit în colțul dormitorului. Am început să scotocesc printre hârtiile mele împrăștiate și să scriu câte ceva pe diapozitivele finale ale prezentării. Cursul avea să înceapă peste o oră, așa că încercam să adaug imaginile potrivite cât mai repede.

Dintr-odată, am auzit-o pe Katherine strigând panicată: „Vino repede!”. Avusese dintotdeauna înclinații dramatice, dar ce putea fi atât de important încât să riște să-l trezească pe James? Am fugit în camera principală, unde am găsit-o prăbușită pe canapea, într-o poziție nefirească. Televizorul era pornit și Katherine a început să se îndrepte împleticindu-se în direcția sunetului, mormăind că era prea mult zgomot în jur. În clipa în care a apăsat pe butonul de stingere, a fost de parcă s-ar fi stins și pe ea: s-a prăbușit la podea, fără să mai miște.

Am simțit că mă sufoc. Aproape că auzeam cum îmi trece sângele prin urechi și simțeam adrenalina pompându-mi în corp. Am țâșnit spre ea, uitându-mă la chipul ei de obicei în-suflețit, care acum părea lipsit de viață. Am strigat și am blestemat, nu pe ea, ci conștientizând că priveam moartea în față.

Nu-i vedeam decât pupilele. Erau de un negru care consuma aproape orice urmă a irisului albastru. Ochii aceia albaștri erau printre primele lucruri pe care le remarcam ori de câte ori mă uitam la Katherine. Spuneau mai multe decât puteau mulți oameni să exprime prin cuvinte. Dar acum arătau de parcă lumina din ei fusese eclipsată de un întuneric necunoscut. Erau nemișcați, ca și cum s-ar fi resemnat în calea găurii negre care îi cuprindea pupilele, un loc care avea să absoarbă totul pentru totdeauna.

Deodată, Katherine a tras adânc aer în piept și s-a ridicat în capul oaselor, de parcă ar fi fost resuscitată după ce fusese cât pe ce să se înece în mare. Imediat ce am răsuflat ușurat, a început să vomite violent. Am sprijinit-o de niște perne și am scotocit după telefon. Nu mai sunasem nicio dată la 911 și eram recunoscător că era un număr ușor de reținut. Cu toate astea, am bâjbâit și am format 411 cel puțin o dată înainte să nimeresc varianta corectă.

Operatorul mi-a spus să-i ridic lui Katherine picioarele pe un scaun și mi-a dat asigurări că ajutorul e pe drum. La scurt timp după ce am închis telefonul, pe ușa de la intrare a pătruns un adevărat furnicar de personal de urgență. În mod clar, somnorosul oraș de pe litoral nu avea alte urgențe în acel moment; părea că întreaga echipă venise în urma acestui apel. După ce m-am îndepărtat de Katherine, ducându-mă într-un colț al camerei pentru a i se putea

evalua starea, am trăit o clipă de ușurare, dar și de panică, de parcă prezența personalului medical făcea ca tot ce i se întâmpla lui Katherine să pară și mai real, de parcă nu mai puteam reveni la desfășurarea normală a zilei din momentul în care pusesem totul în mișcare prin formarea celor trei cifre.

După ce au examinat-o rapid, paramedicul-șef a anunțat că o vor duce la Urgențe, la Centrul Medical UCLA, Santa Monica, care se afla la aproximativ o jumătate de oră de condus pe Autostrada Pacific Coast, și că eu ar trebui să-i urmez cu mașina. O prinseseră deja cu centuri de o targă și o ridicaseră cu același scârțâit cu care ridici o masă de călcat rufe. Cu toate acestea, fluiditatea și precizia lor risipiseră o parte din haosul năucitor care explodase în spațiul nostru, altfel liniștit.

Pe deasupra târgii pe care zăcea Katherine, am zărit, pe fereastra mare din sufragerie, fâșia albastră a Oceanului Pacific. Ne plăcea să spunem că locuința noastră avea vedere spre ocean, deși era vorba, în mare parte, despre o parcare, dincolo de care puteai zări o porțiune de ocean dacă priveai din unghiul potrivit, într-o zi însorită. Astăzi era o astfel de zi și eu priveam exact din unghiul potrivit. Acea fâșie subțire de ocean, ca o acuarelă, se confunda adesea cu cerul de deasupra, așa că nu știai unde se termină oceanul și unde începe cerul.

Într-o clipă, am fost transportat înapoi la altă fâșie de un albastru oceanic, de data asta cea din ochii lui Katherine. Irisul ei se lărgise din nou, deși făcea vizibil eforturi să înfrângă întunericul din ochii care îi rătăceau prin cameră. O lacrimă îi curgea în zig-zag pe obraz.

— Sun-o pe Anna, m-a rugat ea. Cheam-o să aibă grijă de James.

Anna și Andy erau printre cei mai apropiați prieteni ai noștri și, deși ea era însărcinată cu primul copil, acești viitori părinți știau cel mai bine ce înseamnă să ai grijă de un copil, întrucât aproape nimeni altcineva din gașca noastră nu avea copii încă.

Cuvintele lui Katherine aveau o rezonanță urgentă, ca și cum ar fi fost rostite cu limbă de moarte, și asta m-a îngrozit. *Ce știi tu și eu nu?* m-am gândit, aproape copleșit de spaimă.

— Te iubesc, i-am spus. Nu-ți face griji.

Am sărutat-o pe frunte, mimând încrederea, cu vocea pierită. Am înghițit cu greu nodul din gât, în timp ce echipa de urgențe împingea targa pe hol, pregătindu-se să coboare cele trei etaje. Ar fi vrut să-și întoarcă capul sau să ridice mâna ca să-și ia rămas bun, dar brațele îi erau legate strâns. Ușa s-a trântit cu atâta forță în urma lor, încât ghirlanda de bun-venit prinsă de ea a căzut cu un zăngănit răscolitor. După care, brusc, s-a lăsat din nou liniștea – până mi-am auzit plânsul.



Starea emoțională a lui Katherine era influențată adesea de starea mea, așa că îmi păstrasem cumpătul până a fost luată la spital. Apoi, n-am mai reușit să-mi rețin suspinele. *Ce mă fac acum?* Am intrat în fugă în dormitor ca să-i pregătesc o geantă cu cele de trebuință peste noapte. Cu siguranță această întâmplare nebunească avea să se termine până a doua zi și aveam să ne întoarcem acasă, recunoscători, poate un pic stânjeniți de toată agitația.

Am băgat în geantă pantalonii preferați ai lui Katherine pe care îi purta după naștere, dar pe care eu nu-i puteam suporta. Am zâmbit la vederea lor. Mi-am spus că-și câștigase dreptul să poarte orice fel de pantaloni dorea. După ce i-am luat și periuța de dinți, n-am știut ce altceva ar trebui să-i mai duc. M-am dus să-l trezesc pe James, care, surprinzător, dormise în timpul celor mai tumultoase douăzeci de minute din viața lui și a noastră. Am luat punga cu scutece și am pornit-o la goană pe scări până la mașină, așteptându-mă să văd cum este urcată în ambulanță, dar ea era de mult plecată. Abia dacă mai puteam desluși sunetul sirenei în depărtare. I-am pus lui James centura de siguranță și am urcat în viteză dealul, ca să părăsesc campusul.

Am văzut o colegă de facultate care se îndrepta spre cursul la care ar fi trebuit să mă duc și eu. Mi-a făcut semn cu mâna, dar zâmbetul i-a dispărut în momentul în care am oprit cu un scârțâit de roți lângă ea și am încercat să-i explic cu calm că nu puteam veni la curs pentru că mă duceam cu Katherine la Urgențe și o rugam să-i spună asta profesorului. Am călcat din nou accelerația și am trecut peste limitatoarele de viteză din campus ca un șofer începător. Mi-am pipăit buzunarul și scaunul din față după telefonul mobil, dar nu l-am găsit nicăieri. Am lovit volanul și am urlat de frustrare atât de tare, încât James a început să plângă; și eu la fel. Am făcut o întoarcere total ilegală în mijlocul drumului, am urcat din nou dealul și am parcat în curbă cu avariile pornite. L-am lăsat pe James în mașină și am urcat în fugă cele trei etaje, împleticindu-mă până în apartament. Mi-am găsit repede telefonul, pus la încărcat pe partea mea de pat, alături de fotografia lui Katherine alergând în rochie de mireasă – fotografia mea preferată. Am alergat înapoi la

mașină și am părăsit campusul, apoi am sunat-o pe Anna. Locuia în apropierea spitalului din Santa Monica, așa că am rugat-o să aștepte ea ambulanța în care se afla Katherine, fiindcă eu urma să întârzii.

Autostrada Pacific Coast este mărginită pe de o parte de munți, în timp ce partea cealaltă aproape că se scaldă în apele oceanului. Drumul se unduiește încolo și-ncoace, hipnotic, urmând curbele naturale ale lanțului muntos. În cei trei ani de când trăiam în Malibu, Katherine făcuse aproape 160.000 de kilometri cu mașina, traversând în mare parte aceea bucată de autostradă în drum spre casting-uri, spre biserică sau în aventurile ei împreună cu James. Am spus mereu amândoi că, dacă tot e să faci naveta, asta e cea mai bună variantă. Cum eram pe un traseu cunoscut, am început să mă calmez și să-mi amintesc de momentele în care condusesem pe acest drum și Katherine era bine, sănătoasă, iar acest moment nu avea de ce să fie altfel.

La scurt timp după ce m-am liniștit, consolându-mă singur, l-am zărit pe James în oglinda retrovizoare, vizibil nemulțumit de faptul că fusese trezit din somn de un nebun care zbiera, și mi-am amintit că acest drum nu era nicidecum unul normal. Deodată, m-a cuprins un potop de gânduri îngrozitoare, ca un tsunami stăvilit de un baraj făcut din bețe. *Dacă moare? S-ar putea ca astăzi să fie ziua în care ai parte de ce are viața mai rău de oferit, când nu vei mai fi un simplu observator al durerii, ci chiar destinatarul. Dacă moare? Îl vei lua pe James și te vei muta în Africa, ca să-i ajuți pe săraci? Sau o vei lua razna și-i vei părăsi pe toți, așa cum te-a părăsit Katherine? Dacă moare?* Mă simțeam

de parcă aveam o țintă pe spate, iar săgeata distrugerii străbătea aerul tremurând, în căutarea ei.

Am ajuns iute la spital, ca un avion care iese din nori, și, în timp ce parcam, am încercat să alung vălul gândurilor întunecate. Am tras mașina în zona de încărcare, neștiind ce să fac sau încotro să mă duc. Atunci m-am uitat în oglinda retrovizoare și am văzut una dintre cele mai îngrozitoare priveliști din viața mea: Anna, prietena noastră, vizibil însărcinată, cu fața pământie, încruntată, alerga spre mașina mea. În acel moment, mi-am dat seama că cele mai cumplite temeri ale mele ar putea deveni realitate.



Am început să gonesc spre intrarea spitalului, căutând din priviri indicatoarele, în vreme ce în minte mă confruntam cu cele mai groaznice temeri. Nu era vorba despre o toxiinfecție alimentară sau despre o scădere a nivelului de zahăr din sânge; nu, era ceva mult mai serios.

Am alergat până la ghișeu de informații și am întrebat-o ca un apucat pe persoana de acolo unde-mi puteam găsi soția.

— Cum o cheamă? a întrebat ea calm, într-un mod care mi-a reamintit că asta era criza *mea*, nu a întregii lumi.

— Katherine. Katherine Wolf. Tocmai a fost adusă cu ambulanța.

Păcănitul ușor al tastaturii computerului sublinia liniștea, iar căutarea dura mai mult decât îmi îngăduia mie răbdarea. Am plecat de la ghișeu și am început s-o caut descumpănit pe Katherine. Un medic în vârstă m-a oprit înțeleghător.



— Îmi caut soția, aproape că am strigat. Tocmai a fost adusă cu ambulanța. E ceva foarte grav.

Când am rostit ultimele cuvinte, n-am mai reușit să-mi înăbuș hohotele de plâns. Bărbatul, probabil de origine est-europeană, mi-a luat fața în palme și m-a privit direct în ochi într-un fel care transmitea atât autoritate, cât și compătimire sinceră.

— Șșș, fiule, e în regulă. E aici. E aici. Credem că a făcut un atac cerebral și ne vom ocupa de ea.

M-a condus repede în camera în care Katherine era înconjurată de o mulțime de medici și asistenți. Am strigat-o, dar avea ochii închiși și nu se mișca. O asistentă i-a tăiat rapid tricoul, cel din ultimul nostru an de facultate, care încununase succesul campaniei de recrutare în clubul ei de fete. Ea alesese culoarea, o nuanță aprinsă de turcoaz – preferata ei. A fost smuls de pe ea și aruncat pe jos. Rămăsese în sutien și îi puneau plasturi de monitorizare cardiacă pe piept. Am dat să trag draperia sau să închid ușa, ca să aibă intimitate, dar noul meu prieten, medicul, m-a tras înapoi, a închis ușa salonului și, în liniște și cu pricepere, m-a condus într-o sală de așteptare privată.

După o oră, a devenit clar că UCLA din Santa Monica, un spital-satelit al campusului, nu era la fel de bine echipat pentru intervenție ca Centrul Medical principal UCLA, cel din Westwood, aflat la doar câțiva kilometri depărtare. Acolo era un neurochirurg de gardă. Am semnat toate hârțiile de externare pe care mi le-au pus în mână, fără să mă uit pe ele, și am alergat la mașină cu James și cu Anna pe urmele mele. De data asta, nu aveam de gând să rămân atât de mult în urma ambulanței.

De la volan, am început să-i sun pe părinții mei și ai lui Katherine. Neștiind ce să le spun exact, le-am explicat că fusese internată pentru că făcuse un atac cerebral și urma să-i țin la curent. Am gonit spre următorul departament de Urgențe, deasupra căruia, la intrare, era un indicator uriaș din ipsos:

### **AL 3-LEA SPITAL DIN ȚARĂ, CEL MAI BUN DIN VEST**

Aveam amândoi douăzeci și șase de ani și eram sănătoși. Nici măcar nu aveam medic de familie. Habar n-aveam care spital din Malibu era cel mai aproape de casă, cu atât mai puțin care era cel mai bun. Și, cu toate astea, îmi era limpede că ajunseseam în locul potrivit.

Am alergat înăuntru, scanând încăperea în căutarea unui alt medic, care să-mi fie de ajutor. În schimb, privirea mea a dat de niște figuri cunoscute, dar care nu se încadrau în tablou. Am clipit, nedumerit. Era luni, în mijlocul zilei; ce căutau prietenii noștri de la biserică în camera de așteptare? Mi-a picat imediat fisa: se adunaseră aici pentru noi. Această revelație pe de o parte m-a alinat, dar, pe de alta, mi-a confirmat sumbra șoaaptă din minte: *E ceva grav*.

Am fost abordat de dr. Nestor Gonzales, pesemne unul dintre cei mai respectați neurochirurghi ai Centrului Medical UCLA. Avea chipul preocupat, cu ochii îndurerați, dar plini de compasiune.

— Eu sunt cel care vă va trata soția, pe Katherine, a spus el cu accent spaniol. A suferit un accident vascular cerebral major și va trebui s-o operăm de urgență.

Apoi, cu voce blândă, a adăugat:

— Trebuie să știți că șansele să supraviețuiască sunt foarte mici.

O astfel de răsturnare de situație în decursul a doar câteva ore era mai bulversantă și mai tulburătoare decât dacă aș fi rămas suspendat cu capul în jos într-o roată de bâlci. Lumea era încă acolo, dar imaginea era aproape de nerecunoscut. Ne treziserăm într-o dimineață normală, în care aveam de făcut o prezentare la facultate, de schimbat scutece, de pregătit de mâncare și urma să ne întrebăm unde ne vom muta după absolvire și dacă James avea să doarmă sau nu toată noaptea. Acum, când Katherine se afla pe patul de moarte, mitul inocent al tinereții nemuritoare se spărse ca un balon de săpun.

Am semnat toate documentele prin care îmi dădeam acordul pentru operație. Ulterior aveam să aflu că, cu puțin înainte de a vorbi cu mine, dr. Gonzales se frământase în privința situației lui Katherine, neștiind dacă ar trebui sau nu să încerce să o opereze, ținând cont de severitatea leziunilor și de probabilitatea redusă a unui deznodământ pozitiv. Fusese chiar informat că eram avocat. Circumstanțele, răspunderea și eventualele cheltuieli uriașe de resurse spitalicești cântăreau greu împotriva operației. Dar aflate totodată că aveam un fiu de șase luni. Deși Katherine era deja inconștientă când a consultat-o, a simțit într-un mod inexplicabil că ea își încredința viața în mâinile lui și, în pofida listei lungi de motive pentru care nu ar fi trebuit să o opereze, s-a simțit obligat să-i ofere acestei tinere mame o șansă la viață.

În timp ce medicul pleca grăbit să se pregătească pentru intervenția chirurgicală, i-am spus deschis:

— Mă voi ruga pentru dumneavoastră; cu toții ne vom ruga.

A dat din cap, în semn de acceptare recunoscătoare, ca și cum ar fi știut că va avea nevoie de toate rugăciunile posibile.

A sosit și Amie, sora lui Katherine, și am așteptat pe hol să vină cineva să ne conducă la salonul ei. Un medic internist ne-a spus direct că nu o puteam vedea întrucât, chiar în acel moment, îi făceau o trepanație, pentru a elibera o parte din presiunea adunată în cutia craniană. Am amețit brusc și m-am sprijinit cu spatele de perete. De regulă, sângele sau spitalele mă îngrozesc, așa că simplul gând că era supusă unei proceduri cu o denumire atât de medievală mi-a tăiat picioarele.

Apoi, cu colțul ochiului, am văzut o pacientă care era transportată pe hol într-un pat cu roțile. Era Katherine. Am întins mâna în tăcere și i-am atins brațul, incapabil să bâlbâi măcar cuvintele: *Stați! E soția mea muribundă. Trebuie să-mi iau rămas-bun de la ea.* Poate n-am vrut să le încetinesc drumul spre sala de operații, ori poate m-am gândit că acest rămas-bun ar putea fi ultimul, iar absența lui ar fi putut împiedica deznodământul.

Și atunci am fost străfulgerat de o altă imagine cu Katherine – nu cea a persoanei inconștiente de pe targă, îmbrăcată în haine de spital, ci a lui Katherine din fotografia de la capul patului, în rochie de mireasă, zâmbind și alergând prin iarbă în picioarele goale. Acea fotografie o surprindea perfect, luminată de o rază de soare, în plin avânt, înconjurată de petele de umbră ale unui arbore. Am simțit cum ceva se schimbă în mine, ca și cum în plămâni

mi-ar fi fost insuflată o nouă viață. Nu voiam să las acest tsunami să mă despartă de Katherine. Aveam de gând să mă las purtat de această răsturnare nefirească a sorții, fără să mai lupt pentru a-mi recâștiga poziția dreaptă, fără să mă mai chinui să recuperez viața pe care cunoscusem până în acea dimineață sau să mă mai las pradă gândurilor care mă trăgeau și mai tare în jos și mă purtau și mai departe. Aveam de gând să stau și-n cap, dacă asta însemna viața alături de ea.



Prima oară am văzut-o pe Katherine în cantina aglomerată a facultății, cu opt ani în urmă. Era cea mai frumoasă fată pe care o văzusem până atunci, dar cu toate acestea, era surprinzător de prietenoasă. Asta se datora, poate, zâmbetului ei calm sau faptului că avea tava plină-ochi cu mâncare. În orice caz, aproape că am rămas fără cuvinte când s-a apropiat de masa rotundă la care stăteam cu un coleg de jurământ din frăția mea și a întrebat dacă putea să se așeze lângă noi.

Cantina de la Samford funcționa după un cod liceal arhetipal de împărțire a locurilor și, întâmplător, Katherine jurase credință unui club de fete considerat a fi înfrățit cu fraternitatea în care intrasem eu. Presupun că nu a urmărit atât să mă abordeze pe mine, cât, mai degrabă, să stea la o masă „prietenească”, frățească, dar în orice caz s-a așezat. Amicul meu a trebuit să plece la cursuri, prin urmare, la fel ca în filme, am rămas singur cu această fată de vis, care a început să mă mănânce. Era ușor de discutat cu ea și, cu o îndrăzneală de care doar bobocii sunt în stare, am început o

discuție animată care a durat până ce aproape că s-a golit încăperea. Observând cât de mult timp trecuse, a sărit în picioare, fiindcă trebuia să se întoarcă în cămin. Cu un curaj care nu mă caracteriza, am întrebat-o dacă nu iese mai târziu la o alergare, ca să ardem cantitatea nebunească de calorii pe care le consumaserăm amândoi. Spre uimirea mea, a acceptat!

La apusul soarelui, ne-am întâlnit în spațiul intens circulat dintre camerele bobocilor și boboacelor. În aerul cald al începutului de toamnă, am alergat vioi, dând o tură în jurul campusului. Am discutat despre familiile noastre și locul natal. Fără prea multă subtilitate, a adus vorba despre iubitul ei de acasă, care juca fotbal pentru Universitatea din Georgia, și mi-a sugerat amabil că aş putea s-o însoțesc cândva la un meci de-al lui. A fost ca un pumn în stomac, dar eram de neclintit. În decursul unei singure după-amiezi, începusem deja să mă îndrăgostesc de această ființă minunată, cu părul ei lung, blond, prins într-o coadă care biciuia aerul în timp ce țopăia pe trotuar și turuia întruna.

Și apoi, în mijlocul frazei, vocea i s-a poticnit și m-am uitat în stânga cu groază. I-am văzut picioarele lungi întinse pe asfalt: căzuse de pe trotuar. Am strigat-o și am alergat s-o ajut, dar ea a țâșnit în picioare ca o căprioară. Pentru o clipă, am rămas cu gura căscată, rugându-mă ca prima noastră „întâlnire” să nu fie marcată de vreo fractură sau de vreun genunchi julit. Dar ea mi-a dat o replică „tipică pentru Katherine”, după cum aveam să aflui:

— Sunt bine! Întotdeauna am fost o împiedicată. Haide, ține pasul!

În acel moment mi-am dat seama că era o fată cum nu mai cunoscusem până atunci.

Cu două luni înainte, părinții mei și cele trei surori mai mici mă conduseseră cale de o oră și jumătate la nord de orașul în care locuiam, Montgomery, Alabama, în Birmingham, la căminul universității, unde urma să stau. Așteptasem până în seara precedentă ca să îngrămădesc practic tot ce aveam într-o grămadă de coșuri, valize și saci de gunoi. Am parcat în campusul Rockwellian din Samford, care vuia de energia frenetică a puștilor care se transformau în adulți. Poate că, pentru prima oară, am simțit că acolo aș putea găsi ceva ce căutam de când mă știam.

Mi-am dorit dintotdeauna să fac ceea ce trebuie, măcar pentru a da impresia că sunt genul de persoană care face ceea ce trebuie, dacă nu din alt motiv. La urma urmei, eram fratele cel mare. Prezidasem Societatea de Onoare și fusesem desemnat „Cel mai bun la toate disciplinele” (votat doar de profesori), nu fumam, nu beam și nu mă întâlneam cu fete care făceau asta. Din afară, totul părea în regulă, dar, în sufletul meu, eram profund nesigur de cine eram și de ce.

Sunt singurul băiat la părinți, primul născut din patru copii. Tata, un pastor îndrăgit al unei mari biserici, și mama, o casnică foarte harnică, îmi insuflaseră dragostea pentru Dumnezeu și pentru familie. Cred că inima mi s-a format în Washington, D.C., unde mi-am petrecut cea mai mare parte din copilărie, însă mintea mi s-a format în Sudul Îndepărtat, unde mi-am petrecut adolescența. Aceste locuri m-au influențat profund prin contrastele lor, însă, în ce privește regăsirea de sine, aceste experiențe juxtapuse m-au făcut să mă simt ca un străin în propria-mi casă.

Am crescut în biserică, iar acest fapt a contribuit la conflictul interior. Am asistat la tabloul real și frumos, chiar dacă încâlcit, din culisele comunității creștine, și mai ales de acasă, iar asta m-a schimbat în cel mai bun mod cu putință. L-am cunoscut și iubit pe Dumnezeu de la o vârstă fragedă. Însă cultura creștină din Centura Biblică\*, imposibil de distins de cultura largă, era derutantă.

În timp ce parcam în fața căminului pentru boboci de la Samford, mi-a trecut prin cap că acest loc avea ceva care m-ar putea face să găsesc răspunsurile pe care le căutam. Poate avea legătură cu ineditul situației, cu mulțimea de oameni diferiți, cu despărțirea de casă, cu șansa de a o lua de la început. În timp ce câteva persoane ne ajutau să descărcăm din camionetă cantitatea nesăbuită de lucruri, m-am întrebat dacă aveam să mă mai simt ca puștiul cu accent de Virginia de altădată, exclus în gimnaziu de la petrecerile în pijama. Cu toate astea, în următoarele zile, ba chiar ore, mi-a devenit clar că aici voi avea o nouă casă. Am început să mă descotorosesc repede de unele trăsături ale vechii mele personalități – de nesiguranță și temeri – și am făcut cunoștință cu oameni noi, din toate colțurile țării, care m-au găsit interesant, plăcut și amuzant. Eram aproape buimăcit de sentimentul de apartenență.

Nu aveam nicio idee despre specializarea pe care voiam s-o urmez sau despre ce voiam să fac cu viața mea. Nu aveam nicio idee despre ce îmi rezerva viața. Dar, după acea

---

\* *Bible Belt* în engleză. Este o regiune din sudul Statelor Unite, în care protestantismul evanghelic conservator joacă un rol puternic în societate și politică, iar prezența bisericii la toate nivelurile este, în general, mai mare decât în restul țării. (n.tr.)



primă alergare împreună cu Katherine, am știut cumva că ea avea să facă parte din ea. Habar n-aveam de problemele pe care le avea la creier, care explicau o parte din stângăciile ei fermecătoare, dar aveam o certitudine nefirească că voiam s-o iubesc și să-i port de grijă acestei fete splendide, neîndemânatică, energice. În acea zi de octombrie, nu mi-am imaginat unde ne vor conduce toate astea.

## Katherine

Nici până în ziua de astăzi nu-mi pot da seama cu exactitate ce m-a atras la Jay. Era complet diferit de toți tipii cu care mă întâlnisem până atunci. Poate că asta a fost lucrul care mi se păruse interesant de la bun început.

În liceu, avusesem două relații serioase. Ambii erau sportivi importanți, foarte populari, genul de persoane care sunt sufletul petrecerii. Ambii aveau să urmeze facultăți cu profil sportiv.

Jay, în schimb, era fără pretenții, creativ, studios, dar în același timp extrem de amuzant și foarte modest.

Îmi plăcea că Jay era preocupat de credință, deși se lupta cu ea. Am observat că tânjea să aibă o relație personală cu Dumnezeu, în loc să se orienteze spre o credință mai confortabilă, de formă, sau către una care să calce pe urmele moștenirii lăsate de tatăl lui. Mă intriga, dar nu mă interesa deloc o relație cu el. Cred că, inițial, l-am văzut ca pe fratele pe care nu l-am avut niciodată.

Urmasem o școală de elită în Athens, Georgia, timp de paisprezece ani. În general, după finalizarea studiilor,

absolvenții fie se înscriau la îndrăgita facultate de stat din orașul natal, fie erau acceptați de o instituție prestigioasă de învățământ superior, care se lăuda cu o reputație solidă și profesori fantastici. Conform obiceiului, în primăvara ultimului an de studii, aveam de gând să urmez o instituție care corespundea cel mai fidel imaginii din sud despre o facultate de top. Părinții mei erau hotărâți. Profesorii mei erau hotărâți. Și eu, la rândul meu, credeam că eram hotărâtă.

Pe măsură ce planurile legate de facultate se consolidau, întâmplarea a făcut să mă înscriu la o tabără de vară în Birmingham, Alabama. Cum aveam nevoie de cazare, i-am telefonat unei prietene dragi din Athens care studia la Universitatea Samford, o mică instituție privată creștină, de studii umaniste, din Alabama. Nu auzisem niciodată de locul ăsta. M-am gândit că, în timp ce voi fi în oraș, o voi vizita, voi vedea cum arată căminul ei, voi mânca într-o cantină universitară adevărată (sincer, partea asta mă încânta cel mai mult!) și voi face cunoștință cu noii ei prieteni. Deși nu făcuserăm același liceu, vedeam în prietena mea un exemplu de urmat. O iubeam pe această frumoasă copilă a lui Dumnezeu, care ulterior avea să devină „sora mea mai mare” la clubul de fete și domnișoară de onoare la nunta mea.

M-am îndrăgostit de campusul superb, de oamenii incredibili și de dăruirea cu care Samford îmi întârea credința. Am uitat de planurile vechi și m-am hotărât, pur și simplu, că *trebuia* să ajung aici! În toamna precedentă, câștigasem premiul pentru „Cea mai bună actriță a statului Georgia” la un concurs de piese într-un singur act, ceea ce îmi

insuflase dorința de a studia teatrul în facultate. Așa că, fi-rește, până la sfârșitul taberei de vară, când mama avea să vină să mă ia de la Birmingham, aranjasem deja să mă în-tâlnesc cu șeful departamentului de teatru de la Samford. Am dat o audiție chiar în ziua aceea și mi s-a oferit o bursă la teatru pentru toamna care urma. Acum *chiar* că trebuia să vin la această universitate.

Nici părinții mei nu auziseră de Samford. Cu toate aces-tea, în marea lor înțelepciune, au avut încredere în chema-rea clară venită de la Dumnezeu pe care primul lor născut o avea pentru acest loc. Părinții mei nu aveau de unde să știe de ce Dumnezeu mă îndepărtase de planul meu per-fect și mă făcuse să mă îndrept spre porțile Samford-ului. Dar, vezi tu, El știa. Știa că eu, Katherine Arnold, trebuia să merg la Universitatea Samford ca să-l cunosc pe Jay Wolf și să găsesc locul în care avea să înceapă povestea noastră de dragoste.

În primul semestru de facultate am devenit cei mai buni prieteni. Eram nedespărțiți. Alături de Jay, aveam un senti-ment minunat de siguranță deplină. Era foarte amabil și plin de compasiune și avea această „abilitate de a asculta” care era electrizantă. Puteam vorbi cu el zece ore în șir (se-rios) și tot mai aveam multe de spus. Deși calea mea alături de Iisus nu fusese una remarcabilă, îmi dorisem întotdeau-na ca El și însușirile Lui uimitoare să facă parte din viața mea. Jay întruchipa multe dintre aceste caracteristici. Avea calități pe care nu le mai văzusem niciodată la un băiat. Era foarte puternic și înțelept, dar, totodată, fără pretenții. Având trei surori, învățase cum să se poarte cu o fată și s-o respecte din toată inima. Mă respecta pe deplin, în toate

privințele. Deși era în plin proces de a descoperi cine era cu adevărat – făcând unele greșeli pe parcurs – nu cunoscusem un băiat atât de bun în toată viața mea.

În acea perioadă, mă vedeam cu prietenul meu din liceu, care avea să devină cel mai bun marcator din istoria echipei de fotbal a Georgiei. Întreaga mea viață și identitate erau legate de acest erou local și mergeam cu mașina aproape în fiecare weekend ca să asist la meciuri. În luna noiembrie a primului an de facultate, ceremonia oficială a clubului nostru de fete a picat în aceeași zi cu unul dintre cele mai importante meciuri de fotbal ale anului, așa că prietenul meu nu a putut participa. Aveam nevoie de un partener sigur. După multe deliberări, Jay mi s-a părut soluția evidentă. Deși nu-mi dorisem niciodată de la el o altă relație în afara celei de tip frate-soră, pentru care deveniserăm celebri în campus, știam că făcea o adevărată senzație la petrecerile la care se dansa. Avea un ritm uimitor și adora să danseze, așa că m-am gândit că aș putea să-mi maschez astfel mișcărilor haotice de lungană și să râdem bine toată noaptea.

Și ce-am mai râs! Am dansat în fața orchestrei mai bine de trei ore, fără întrerupere, am hohotit și-am chicotit de sălta cămașa pe noi. A fost senzațional și surprinzător – dar, pe de altă parte, poate nu chiar atât de surprinzător. La sfârșitul serii, nu mai reușeam să scap de această senzație ciudată. *De ce mă simțeam atât de bine în preajma lui Jay? Nu aveam cum să fim împreună sau ceva de genul ăsta. Sau aveam? Tipul ăsta era ca fratele pe care nu-l avusesem niciodată; de ce mă simțeam tot mai atrasă de el?*

Nu mi-a spus în seara aceea, dar am aflat mai târziu că Jay își riscase bursa lipsind de la o tabără obligatorie, pentru a participa la ceremonia mea. Pe de o parte, am fost îngrozită (din fericire, n-a pierdut bursa), dar, pe de altă parte, m-am simțit apreciată și specială. Fusese dispus să-și asume riscul de a renunța la ceva foarte important, nu dintr-o obligație, ci pentru că voia să fie cu mine. Nu mai cunoscusem niciodată un băiat ca el și atunci mi-am dat seama că și eu voiam să fiu cu el.

## Jay

Am reușit încet, dar sigur, să-i câștig afecțiunea lui Katherine și, de-a lungul perioadei în care ne-am apropiat, am ieșit împreună, ne-am despărțit, ne-am împăcat și iar ne-am despărțit, ne-am construit un trecut, dar aveam oare și un viitor împreună? Până în ultimul an de facultate, căpătasem mai multă încredere în mine și eram mai pregătit ca niciodată pentru cele ce aveau să urmeze. La fel și Katherine. Reacțiile de revoltă sau de critică, tipice pentru un prim-născut din Sud (întruchipate de mine și, respectiv, de Katherine), au fost înlocuite de încrederea în sine, de dorința profundă de autenticitate și de o doză sănătoasă de modestie. Trăiserăm într-un loc în care consecințele nu erau cu adevărat reale, dar care totuși ne pregătise scena, în mod firesc, pentru a pune în practică cele învățate și pentru a face împreună saltul în lumea reală.

Pe măsură ce ne apropiam de ultimul semestru de facultate, și statutul final al relației noastre începea să se

contureze tot mai bine. După multe gânduri și deliberări, Katherine se simțea atrasă să urmeze o carieră în industria divertismentului. Devenise un pește destul de mare în micul iaz din sud-est al lumii modelelor care pozau pentru reclame, așa că ea și o prietenă plănuiau să se mute în partea cealaltă a țării, la Los Angeles, unde voiau să-și încerce norocul în marele iaz.

Era clar că ne aflam la o răscruce. Nu era vorba despre faptul că simțeam nevoia s-o protejez sau să-i controlez cu gelozie șederea într-un oraș ca L.A.; ci era vorba, mai degrabă, de faptul că nu voiam să ratez nicio clipă alături de ea. Și eu aveam planuri de viitor, dar, mai presus de o carieră concretă, visam să-mi petrec viața împreună cu cineva care mă înțelegea, care mă provoca să mă dezvolt și care mă iubea în pofida tuturor lucrurilor. Cu cineva precum Katherine.

Dar înainte ca acest viitor să fie posibil, trebuia să aflu răspunsul la o întrebare importantă.

Sunt un om creativ din fire, așa că îmi doream ca logodna noastră să fie o reprezentare semnificativă a poveștilor noastre unite într-una singură. Katherine, deși oarecum romantică, detestă surprizele, așa că, probabil, n-ar fi deranjat-o dacă îi ceream mâna în mult iubita noastră cantină, între două feluri de mâncare. Dar eu am plănuit luni întregi, adunând și înrămând zeci de fotografii care trasau poveștile noastre, culminând cu o fotografie din interiorul bisericii din orașul ei, unde speram să ne căsătorim. Am învățat chiar și o melodie care era cântată la sfârșitul fiecărei tabere de vară la care participase ca turist și consilier (aceeași tabără care a determinat-o să meargă la Samford). Această melodie era un fel de gong care anunța încheierea

acestui capitol numit copilărie și o invitație la începerea unui alt capitol de viață, alături de mine. În plus, știam că-i plăcea atât de mult când îi cântam, încât după asta era probabil dispusă să facă orice o rugam.

Pe 2 februarie 2004, ne-am dus cu mașina în orașul meu natal – Montgomery, Alabama – sub pretextul de a-mi vizita familia. Să-i cer mâna în biserică aceea părea lucrul potrivit: nu numai că făcuse parte din viața mea în toți acei ani în care tatăl meu slujise acolo, dar Katherine fusese acceptată cu căldură de comunitatea bisericii, de parcă ar fi fost una de-a lor. Pe drum, Katherine a adormit în mașină, cât se poate de împăcată și în necunoștință de cauză, în comparație cu neliniștea mea ascunsă. Îmi amintesc cum o priveam dormind, în vreme ce mintea mea se agita de emoție și uimire că viața acestei femei complicate și fascinante se ciocnise cu a mea. Dumnezeu ne adusese atât de departe din ziua în care ne-am cunoscut, în urmă cu trei ani și jumătate. Am trimis pe furiș un mesaj alor mei, anunțându-i că ne apropiam de biserică pe care ei deja o împânziseră cu lumânări și flori în jurul altarului și în care puseseră fotografiile înrămate.

În timp ce urcam scările spre biserică sub un pretext subred pe care îl inventasem pe loc, i-a devenit extrem de clar că se întâmpla ceva, mai ales când a zărit pâlpâitul lumânărilor dinăuntru. Ochii i s-au deschis larg și au început să-i strălucească de lacrimile surprizei, iar pe față i-a înflorit un zâmbet. Am intrat și am condus-o pe culoarul din mijlocul bisericii care-mi fusese cămin în cea mai mare parte a vieții. Cu acoperișul de țiglă roșie și cu fațada de marmură asemenea Domului din Florența, cu vitraliile monumentale

înfățișând îngeri din sticlă colorată, care păstrau o vigilență tăcută, acesta era, probabil, ultimul lucru pe care cineva s-ar fi așteptat să-l găsească în acest oraș uitat de lume, dar care, cumva, își avea rostul său și nu avea să dispară.

Nu-mi amintesc prea multe din minutele care au urmat, cu excepția amintirilor reaprinse post-factum de înregistrarea video făcută cu mână tremurândă de tatăl meu, din spatele bisericii. I-am cântat lui Katherine cântecul de tăbără, în timp ce o conduceam spre altar. I-am dat o Biblie care avea gravat cu litere aurii pe pielea neagră viitorul ei nume de căsătorie – „Katherine Wolf”. Am narat poveștile separate ale vieții noastre prin intermediul zecilor de fotografii înrămate, momentele care ne-au condus către intersecțiile care ne-au îndrumat spre acel moment din fața altarului și care aveau să ne conducă (speram eu), în viitorul nu prea îndepărtat, la altarul bisericii din orașul ei, pentru nuntă. Nici măcar nu-mi amintesc când i-am cerut mâna, dar țin minte strigătele – „A zis DA!” – din biserica aparent goală, în timp ce părinții mei și surorile ieșeau vesele din spatele băncilor și coloanelor. Familia noastră unită de șase persoane avea să se lărgească pentru a o primi în sânul ei pe această nouă membră, foarte diferită, dar deja iubită. Erau foarte bucuroși, și noi doi la fel.

În timp ce Katherine le povestea cu emoție evenimentul părinților ei la telefon, mi-am dat seama că melodia pe care i-o cântasem nu era nicidecum cântecul emblematic de la sfârșitul taberelor ei; de fapt, nici măcar nu-l cunoștea și se întrebese, probabil, de ce i-l cântasem. Fusesem prost informat; dar în loc să fiu dezumflat de imperfecțiunea mult plănuitului meu eveniment, eram însuflețit auzind-o



cum descrie pe nerăsuflăte momentul, ca și cum ar fi fost cel mai potrivit cântec cu puțință. Cuvintele erau inspirate de binecuvântarea din Numeri 6: „Să te binecuvânteze Domnul și să te păzească! Să caute Domnul asupra ta cu față veselă și să te miluiască! Să-Și întoarcă Domnul fața Sa către tine și să-ți dăruiască pace!”\* Cuvintele erau cântate pe melodia „Edelweiss” din filmul *The Sound of Music* (*Sunetul muzicii*), preferatul absolut al lui Katherine din copilărie, pe care l-a urmărit în repetate rânduri în timpul weekendurilor idilice, împreună cu bunicii ei mult iubiți.

Nici dacă m-aș fi străduit, n-ar fi putut să-mi iasă mai bine planul. Era o anticipare a semnificației pe care urma s-o aibă Katherine pentru mine: o susținătoare a talentelor mele, o promotoare a celor mai bune, deși imperfecte, eforturi ale mele. Îmi citea în suflet, chiar și în momentele în care eu nu reușeam asta.

## Katherine

Nouă luni de logodnă *păreau* suficiente pentru pregătirea nunții. Totuși, după ce am stabilit data, viața a început să se desfășoare cu rapiditate și nu mai reușeam să-i încetinim ritmul. Ideile mele inițiale despre o nuntă intimă, „pentru familie și prieteni apropiați”, au cedat repede sub presiunea de a organiza o gală extravagantă în bunul stil din sud. Familia mea locuise în același orașel timp de mai bine de cincizeci de ani, iar Jay și cu mine eram printre primii din grupul nostru de prieteni care se căsătoreau, așa că nunta

---

\* Numeri, 6:24-26 (n.tr.)

noastră avea să fie, cu siguranță, un eveniment pentru întreaga comunitate. La peste șase sute de invitați, ar fi trebuit, probabil, să dăm pur și simplu un anunț în ziar: „Veniți, veniți cu toții!” Până la înmormântarea noastră, este puțin probabil ca atât de mulți oameni dragi să se mai afle în aceeași încăpere, în același timp. Dar știam amândoi că această nuntă nu era doar despre noi. În invitația noastră de nuntă era tipărit versetul 1 din Psalmul 116: „Lăudați pe Domnul, toate neamurile; lăudați-L pe El toate popoarele!”. Aceasta era o zi perfectă pentru a-i aduce cinstire lui Dumnezeu pentru viața noastră și pentru a ne îndruma prietenii și familia către adevăratul Dătător al tuturor darurilor bune.

Luna noiembrie în Georgia este uimitoare. Deși aerul era răcoros, era încă destul de cald cât să poți sta afară și să te bucuri de culorile splendide ale frunzelor căzute. Înconjurați de familie și de prietenii noștri iubiți (și, foarte probabil, și de câțiva străini!), am intrat în aceeași biserică în care se căsătoriseră părinții mei cu aproape trei decenii în urmă. Tatăl lui Jay a oficiat ceremonia și a vorbit despre nevoia de a ne „construi casa pe stâncă” și de a ridica o fundație rezistentă, pentru că furtunile vieții îi lovesc pe toți. Cred că Domnul știa că acest adevăr trebuia sădit adânc în sufletul nostru. La douăzeci și doi de ani, eram amândoi sincer îndrăgostiți și, probabil, un pic naivi în momentul promisiunilor făcute în fața lui Dumnezeu și a martorilor. Cu toate acestea, ne-am oferit unul altuia asigurări temeinice de devotament, cuvinte de speranță și dăruire, care aveau să fie puse la încercare mai devreme decât ne-am fi imaginat.